

569 1. Beh. af Lovf. om Lønn. f. forskj. u. Indenrigsm. h. Embeds- og Bestillingsm. 570

Formanden (Krabbe): Inden jeg giver det ærede Medlem Ordet, tillader jeg mig at minde ham om det Forbehold, han selv tog: at en Del af, hvad han har fremdraget, egentlig ikke foreligger til Forhandling.

Ordføreren for Forespørgerne (Paulsen): Jeg vil kun sige, at jeg takker den høitærede Minister for den af ham givne overordentlige værdifulde Oplysning om, hvorledes man skal forholde sig for at skaffe Folk den Redningsmedaille, de have fortjent. Jeg føler mig fra dette Dieblit overbeviist om, at der i Fremtiden vil komme mange flere Indberetninger nu, efterat man kjennder Maaden — hidtil har den jo været ubekendt — derom ind til Justitsministeriet, end der hidtil er kommet.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forespørgselen sluttet.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for forskjellige under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1457 ff.)

Suel: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skal jeg tillade mig at henvise til nogle Ytringer, som jeg fremsførte, da denne Sag forrige Aar var til Behandling her i Thinget. Det var angaaende Amtmandsinstitutionen. Ærede Medlemmer ville erindre, at der her i Landet er 18 Amtmænd foruden Overpræsidenten i Kjøbenhavn. Jeg har, da jeg forrige Gang havde Ordet i denne Sag, paavist, at under de nuværende Forhold er dette Antal overflødig stort. Jeg tror, at man vel kunde indskrænke Antallet til 9, maaste til 7, samme Antal, som Biskopperne have, og jeg tror ikke, jeg staar ene med denne Anskuelse her i dette Thing. Tværtimod, jeg tror, at der er en almindelig Stemning for en saadan Reduktion, hvorved man vilde kunne spare et ikke ubetydeligt Beløb aarlig; jeg antager, at det regnes laot til 50,000 Kr., altsaa er det Renten af over 1 Million Kr., der kunde spares ved en Simplificering af denne Institution. Jeg skal

ikke gaa nærmere ind paa Sagen, men blot tillade mig at bemærke, at jeg vilde have fundet det rigtigt, isald den høitærede Indenrigsminister, dengang der indtraadte Ledighed i et af de mindste Amtmandsembeder, nemlig det i Frederiksborg, der tilmed er saaledes beliggende, at det med Lethed kunde bestyres af Amtmanden over Kjøbenhavns Amt, havde nøiebes med at besætte Embedet ved Konstitution. I Stedet derfor har den høitærede Indenrigsminister besat dette Embede definitivt og tillige fundet Leilighed til derved endelig at besætte en anden Amtmandspost i Landet, som ogsaa hører til de allermindste, nemlig Amtmandsembedet i Hjørring. Jeg skal ikke dvæle ved, at den høitærede Minister har besat Embederne, uden at opslaa dem vakante; thi det er i nogen Tid blevet Skik og Brug ved de høiere Poster, en urigtig Skik efter min Mening, men jeg kan ikke undlade i Anledning af Besættelsen af Amtmandsembedet i Frederiksborg at fremkomme med en Bemærkning, som det gjør mig ondt at skulle fremkomme med, da jeg har al Agtelse for den paagjældende Embedsmand og har de bedste Forestillinger om hans store Embedsdygtighed. Det er nemlig saaledes, at Forordningen af 1821, der ordner de juridiske Embedsmænds Forhold, bestemt foreskriver en vis Examenskarakter for Amtmændene og for Kjøbenhavns Overpræsident. Det er indlysende, af hvad Grund man netop ved disse Embeder fordrer første Karakter, Grunden er simpelthen den, at Anklagemyndigheden er lagt i disse Embedsmænds Haand ligesom i Politidirektørens. Det er ganske vist, at Feilen, hvis der er begaaet en Feil, allerede er stet tidligere, men fordi en saadan Feil er indtraadt, bør man ikke gjentage den ved atter at forflytte den paagjældende Embedsmand. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister anser Fr. af 1821 som hørende til de Love, fra hvilke Hs. Majestæt Kongen i Genhold til Grundlovens § 27 kan dispensere. Jeg tror ikke, at dette er Tilfældet, og da jeg tror, at der er en virkelig god Grund for denne Lovbestemmelse, saalange Aktionsmyndigheden er hos Amtmændene, burde man allerede af den Grund overholde den, og jeg mener forøvrigt, at man overhovedet bør overholde Lovene, selv om de ikke maatte anses for rigtige. Skulde man ikke anse dem for rigtige i et enkelt Tilfælde, har man ingen anden Udvei end at søge dem forandrede. Jeg ønskede altsaa at høre den høitærede Ministers Mening om, hvorvidt den nævnte Forordning af 1821 endnu staar ved Magt.